

Germanes Crosó,
AGÈNCIA D'INVESTIGACIÓ

**El misteri
del Katastròfik
Futbol Club**
Anna Cabeza

Editorial Bambú
és un segell d'Editorial Casals, SA

© 2022, Anna Cabeza, pel text
© 2022, Toni Batllori, per totes les il·lustracions
© 2022, Editorial Casals, SA, per aquesta edició
Casp, 79 – 08013 Barcelona
Tel.: 902 107 007
editorialbambu.com
bambulector.com

Disseny de la col·lecció: Estudi Miquel Puig

Primera edició: febrer de 2022
ISBN: 978-84-8343-812-1
Dipòsit legal: B-333-2022
Printed in Spain
Impress a Anzos, SL
Fuenlabrada (Madrid)

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser realitzada amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar fragments d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 45).

Germanes Crostó, agència d'investigació

Hi havia una vegada tres àvies que eren germanes i que es passaven moltes hores mirant serials a la televisió. De vegades, s'enfrontaven amb missions molt perilloses, com intentar colar-se a la cua de la carnisseria, guanyar una partida de dòmino al casal d'avis o bé fer-se sentir enmig d'una conversa amb un grup d'amigues.

Però jo les vaig apartar de tot allò... Vull dir que vaig aconseguir que s'aixequessin del sofà, que deixessin de xerrar una estona i ara totes tres resolen misteris molt importants gràcies a Germanes Crostó. Agència d'Investigació. Jo les ajudo en tot el que puc: em dic Marcel i tinc nou anys.

I elles? Voleu saber com es diuen?

Les germanes Crostó

Carme Crostó

Té setanta-sis anys (però sempre se'n treu un i diu que en té setanta-cinc; ella és com és!). Tot i això, no aconsegueix enganyar ningú perquè és bessona de la Rosalia i tothom en sap l'edat. Li agrada fer manualitats: teixeix cobrellits quilomètrics i unes bufandes que poden tapar els colls de sis persones alhora. Quan rondina, les tapes de les olles de la cuina es posen a tremolar. És rossa tenyida, baixeta, i moltes vegades fica el nas en els problemes dels altres.

Sempre cuina quantitats increïbles de menjar i quan diu «anem a picar alguna coseta», ja et pots preparar per a un àpat bestial.

Rosalia Crostó

Cal que us en digui l'edat si ja sabeu que és bessona de la Carme? Vinga, sí! Us la dic: té setanta-sis anys i és molt i molt coqueta.

Quan li sobren uns quants minuts, et fa una camisa o uns pantalons perquè li agrada molt cosir. Xerra molt i li encanta explicar coses de la seva família o bé ensenyar les fotos del seu viatge a la platja de... Ui! Ara no me'n recordo! Quan va al gimnàs, balla les cançons més modernes, encara que sigui la més gran de la classe. Però després tot són queixes: que si els ossos, que si el lumbago, que si el dit gros del peu...

Ascensió Crostó

No es recorda mai de quants anys té (confidencialment: en té setanta-quatre). Com podeu veure, és molt despistada. És bastant sorda i, per tant, posa la televisió A TOT VOLUM.

No és alta ni baixa, és..., de mida mitjana. Quan va a la perruqueria han d'amagar els pots de laca perquè vol que n'hi posin litres i litres. Joga a cartes i al dòmino i sempre es queixa que té algun mal...

Plora molt quan veu el seu serial preferit a la televisió i s'enrotlla explicant aventures de tots els seus parents.

I també us explico coses sobre mi, que soc un personatge important d'aquesta història:

Marcel

Soc el net de l'Ascensió. Sempre les acompanyo a tot arreu i les vigilo per si de cas. Porto ulleres, tinc els cabells castanys, els ulls blaus i soc bastant alt.

D'ençà que la meva mare va morir, visc amb el meu pare, amb la meva àvia Ascensió i amb les besties; és a dir, les tietes àvies Carme i Rosalia. El meu pare és músic i com que sempre va molt enfeinat, no hi és gaire. Sempre està d'actuació per aquí o per allí.

Tinc nou anys (sí, ja sé que ho he dit abans), soc simpàtic i intel·ligent (sí, de debò! Si no me les dic jo, aquestes coses, qui ho farà?) i sempre col·laboro amb la meva iaia i les altres. Us explicaré les històries i al·lucinareu!

I com pot ser que tres àvies inofensives s'hagin convertit en detectives privades?

Van menjar alguna cosa que se'ls va posar malament i es van transformar?

Es van adonar que amb la pensió de jubilació que cobren no els arriba ni per comprar un cacauet ranci?

Algú els va regalar el lot complet de pel·lícules de James Bond i se les van estar mirant fins que l'aparell de DVD treia fum?

Noooooo!!! Res d'això! Ho descobrireu de seguida!

Ah, i abans que me n'oblidi! Aquestes «inofensives» àvies detectives tenen unes «armes secretes» que són **ABSOLUTAMENT NECESSÀRIES** per resoldre els casos. Voleu saber quines són?

Les «ARMES SECRETES» (o no tan secretes, perquè tot seguit us les explicaré)

Les armes de la Carme Crostó

El bastó. Diríeu que és un bastó com molts altres i que ajuda la Carme a anar més segura pel carrer. Però si ets un dolent amb ganes de brega, prepara't a prendre... xarop de bastó! (Nota: *xarop de bastó* és una expressió antiga que vol dir 'rebràs de valent'.)

La paella. La Carme és previsorà i li agrada dur una paella a la bossa per si ha de fer un ou ferrat o ha de fregir una salsitxa allà on sigui. Mai se sap quan pots tenir gana! I mai se sap quan hauràs de donar un bon cop de paella a algun delinqüent pocapena...

Les agulles de fer mitja. Per teixir jerseis de llana o per obrir portes, per imitar una arma *ninja*, per fer lluites d'espases... Guardeu-vos de les agulles de la Carme!

Les plantofes velles. Semblen inofensives, van bé quan tens els peus cansats..., però, si la Carme s'enfada, us poden passar dues coses: o us desmaieu de la pudor que fan o bé per l'impacte quan xoquin amb el vostre cap. O tot alhora!

Les armes de la Rosalia Crostó

El perfum anestèsic. La Rosalia porta un perfum caducat a la bossa de mà i no es recorda mai de llençar-lo. Hi ha sospites fonamentades que el van fabricar fa tres segles. La Rosalia el fa servir com a bomba de fum anestèsica per estabornir els delinqüents.

La càmera fotogràfica digital. Una càmera amb una targeta de memòria per a 900 fotografies a les mans de la Rosalia és un perill. Dona la tabarra a tothom ensenyant fotos de les seves excursions. És impossible escapar-se'n! I si ets un dolent que intenta passar desapercebut, ho tens clar: segur que apareixes en alguna de les seves instantànies.

El necesser de costura. Les agulles de cosir i les agulles de cap no només poden servir per sargir uns pantalons... En mans de la Rosalia són una poderosa arma de destrucció massiva. Sí! No rigueu! Si us asseieu al sofà i s'hi ha deixat una agulla, entendreu el que vull dir!

La coca tòxica. Totes les àvies com cal tenen una recepta de cuina predilecta. La de la Rosalia és la de la coca de crema. Llàstima que la crema va caducar l'any 1989...

Les armes de l'Ascensió Crostó

Els collarets de bijuteria. Les pedretes dels collarets escampades per terra es converteixen en una trampa relliscosa per als malfactors que es fuguen. Pitjor que ballar sobre el gel amb els peus descalços!

L'abric de pell sintètica. A l'Ascensió li van regalar un abric de pell sintètica (perquè ella no vol pas fer mal als animals!). Però cal estar alerta: una abraçada massa amorosa de l'Ascensió quan porta l'abric et pot deixar KO per asfíxia.

La bossa de mà. Hi acumula tantes coses que si us dona un calbot amb la bossa, ho teniu clar: perdeu el coneixement.

La dentadura postissa. L'arma perfecta per mossegar a distància.

I ara sí! Comença el quart cas de...

les Germanes Crostó,

Agència
d'investigació

OH

NOOOOOO!!

BRRR

1. El Dia de la Croqueta Coqueta

Un cop l'any se celebra el fabulós concurs El Dia de la Croqueta Coqueta, un esdeveniment mundial que surt a totes les portades dels diaris del món, inclosa la *Gasetta de Vilacastanyes de Dalt*. Aquest concurs és una data assenyalada per a la Carme i hi participa des que el van crear... sense haver-lo aconseguit guanyar mai. I això que s'hi havia esforçat moltíssim: en una de les edicions va quedar a un pas de la victòria amb la seva creació de la croqueta en forma de piràmide egípcia amb textura de sorra del desert i salsa d'aigua del Nil. O el jurat no va saber apreciar prou la seva capacitat creativa, o potser és que se'ls va encallar una mica de sorra a la gola i van haver de ser atesos pels serveis d'emergència. No ho sabrem mai.

Aquell dia jo intentava resoldre problemes matemàtics mentre la cuina de les Crostó semblava estar enmig de l'huracà Katrina. Soroll de plats, paelles i coberteria repicant, sglub-sglub d'oli a alta temperatura, fregidora... tot plegat amanit amb l'insuportable rum-rum de la campana extractora a màxima potència. La meua capacitat de concentració anava baixant perillosament i sumar $2 + 2$ em començava a semblar un esforç intel·lectual brutal.

–Se m'acaba de desmuntar la croqueta! Desastre total! –bramava la Carme.

–No està pas tan malament! És original! –deia la Rosalia, encara que el seu to de veu donava a entendre el següent: «T'ha quedat com un xurro trepitjat!».

–Guarda-me-la! Me la menjaré mentre miro el serial de la tele! –va afegir l'Ascensió.

Ja portàvem uns quants dies així. Els experiments de la Carme per intentar guanyar el concurs no acabaven de sortir bé i el nostre sopar diari eren... croquetes! Començava a tenir la sensació que m'haurien d'ingressar a l'hospital més proper per empatx de boles semitoves, arrebossades i esmicolades.

Val a dir que la Carme comptava amb l'ajut inestimable de la Rosalia, perquè, si heu estat al cas, al títol del concurs hi apareix una paraula que ella domina a la perfecció: *coqueta*! Tota la saviesa *cuqui* de la Rosa-

lia estava posada al servei de les arts culinàries de la Carme. No es tractava només de crear un plat de gust original, sinó que la presentació havia de deixar el jurat estupefacte. La Rosalia havia saquejat unes quantes botigues d'estrís de cuina per aconseguir platets i safatetes absolutament *moníssims* i tota mena de peladors de verdura per fer decoracions estrambòtiques. L'Ascensió hi participava com a banc de proves. Si el gust de la croqueta aconseguia que apartés la vista, ni que fos per uns segons, de la pantalla del televisor, volia dir que la Carme anava per bon camí.

–Faré una altra provatura! –va decidir la Carme.

Amb un sospir vaig intentar capbussar-me de nou en els deures de mates. Problema: «Si compres deu croquetes i cadascuna costa 2,8 euros, quin preu hauràs de pagar en total?». De debò que em preguntaven això? Les croquetes em perseguien!

–Oh, no! Oh, no! OH, NOOOOOOO!!! –va exclamar l'Ascensió, amb la vista clavada a la pantalla.

M'ho imaginava. Al capítol 25.340 del serial *Amores absolutamente y horriblemente imposibles* es devia haver produït alguna escena dramàtica memorable. Però no, no era això.

–Carme, Rosalia, Marcel... és una CATÀSTROFE!
–cridava, mentre unes llàgrimes grosses com pedres de riu li baixaven per les galtes.

Podríeu pensar que el soroll infernal de la cuina havia tapat l'exclamació de l'Ascensió. Doncs ho podríeu pensar, però no tindríeu raó, perquè la veu de l'Ascensió és tan poderosa que no la tapa ni la campana extractora d'un restaurant per a dos mil comensals.

–CATÀSTROFE!!! CATÀSTROFE!!! CATÀSTROFE!!!

Les tres germanes i jo ens vam llançar sobre la pantalla del televisor com si fóssim una colla de micos davant de l'últim plàtan del planeta. Què passava? El presentador del telenotícies ens ho va explicar:

–El Katastròfik Futbol Club ha viscut avui una de les seves jornades més negres en perdre, una vegada més, un partit. I ja en van... 300! L'equip rival, el Totxos Futbol Club, s'ha acarnissat amb els del Katastròfik, que han encaixat vint gols, dos dels quals en pròpia porta. Ara sí, el Katastròfik haurà de baixar a la desena categoria, que és tan baixa que potser hauran d'acabar jugant sols. Ha, ha, ha!!! El president del club, Vicentet Moneda, s'ha desmaiat i se l'han hagut d'endur en ambulància. I després d'aquesta terrorífica i trista notícia per al món del futbol, passem a informar-los sobre un nou esport que està causant sensació: els escacs subaquàtics.

No ens ho podíem creure! Allò era un autèntic DRAMA! El Katastròfik Futbol Club era el nostre equip preferit!

–Són els millors, insuperables, magistrals, meravellosos, sublims i celestials! –va precisar la Carme.

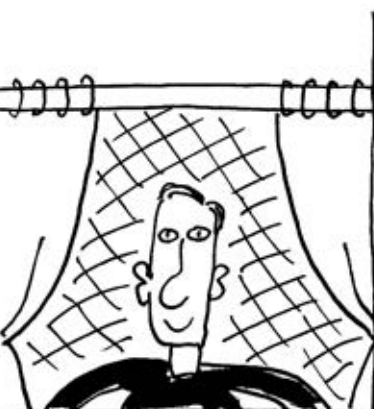
–Ehem! –vaig fer jo–. Potser haurien de millorar una mica...

–Som del Katastròfik de tota la vida i mai ho deixarem de ser! –va afegir la Rosalia.

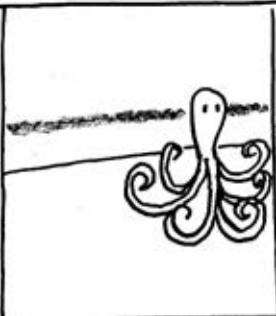
–Potser si canvien d’entrenador... o si s’hi esforcen una mica més... –vaig suggerir.

–LES CROSTÓ MAI ABANDONAREM EL NOSTRE EQUIP! –va cridar l’Ascensió.

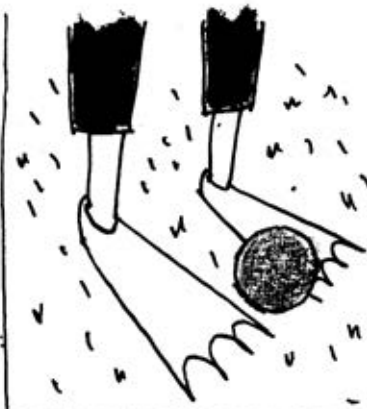
Què hi podien fer? Podien elles canviar la situació? I jo, podria acabar els deures de mates algun dia? I l’olor de cremat que se sentia... provenia de la nostra cuina? Moltes preguntes. Però encara en quedava una: podria la Carme guanyar el concurs amb una croqueta carbonitzada?

GARATGE

BRU...BRU...
BRRRUUU...

MADVIXA, MADVIXOT
XOOOCCOLATA!

Tic
Tic
Tic

BUUUAAA!!!
HE MARCAT
UN GOOOOL

VISCA
L'ENTRE-
NADOR!